

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXIII. Ostendit multum referre, eum qui per viam orationis semel
ingredi cæpit no[n] retrogradiatur, dicit que magna cum resolutione ei se
applica[n]dum esse

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

expositum à me esse, deus Deus utreipsa id adimplere nouerimus.

CAPVT XXIII.

OSTENDIT, QUANTI REFERAT, EVM QVI PER PLAM
orationis semel ingredi cepit, non retrogredi: & simul rursus declarat, quan-
tum in eo momenti situm sit, ut magna cum reso-
lutione ei se applicet.

*Permagni
refert cum
magna re-
solutione in-
cipere, &
quare.*

DICO ergo permagni referre, ut magna cum resolutione quis incipiat, idque ob multas rationes, quas omnes referre hoc loco nimis longum foret: duas solum aut tres vobis huc adferre visum est, carissima. Prima est, parum æquum videri, ut, cum Deus tam multa nobis dederit, & etiamnum det quotidie, idque propter exiguum quid quod ei dare soltuimus (paruam scilicet hanc sollicitudinem, de qua loquor) & quidem non sine magno lucro & compendio, nos id ipsum ei cum magna resolutione nō demus, sed perinde faciamus, atq; qui rem aliquā dat mutuat, scilicet eam postea rursus accipiat. Hoc (meo iudicio) non est dare, nisi quando quis quid mutuauit, & postea resumit, semper mutuatarius liquantulum exinde alienior à mutuante manet; præsertim si re mutuatam opus habeat, eamq; iam ut propriam vindicare sibi inceperit. Si vero non amici inuicem sint, & mutuans multa beneficia à mutuario, & quidem nulla mutua cōpensatione data, acceperit, hic sanè merito in sua insignem contumeliam, iniuriam & parui amoris signū interpretabitur, quod mutuas ne vnam quidem rem suam, saltem in signum amoris, se esse pati nolit. Ecquænam est sponsa, quæ, multis iam à sponso suo acceptis monilibus, istisq; pretiosis, non ad minimum ei annulum vnum dabit; non quidem quod hic tanti valoris sit, (quidquid enim habet, ad ipsum pertinet) sed in pignus & arrham, quod ad mortem usque constanter ei adhæsurus sit? Quid ergo Dominus hic noster minus expectat, cur illum sic ridemus & tam contēptim habemus, ut vnum nihil illi modo demus modo resumamus. Hoc ergo pauxillo temporis quod illi proponimus, è tam multo tempore quod cum alijs, qui nobis idem nec gratias agent, nec hilum dabunt, consumimus, demus illi, quod agitationem nostram ab omnibus alijs rebus liberam & vacuum, ac nullo quodam cum proposito numquam id exinde illi cripienti, quæcumque demum nobis propterea molestia & difficultas, quæcumque inde cōtradictio, quæcūq; ariditas obueniat. Sed ut tēpus hoc reputemus velut re quæ iā non amplius nostri iuris est, ac credamus, id per viam aliquam quodammodo à nobis reposci posse, si quando totaliter id ei dare noluimus. Dico totaliter; neque enim tunc id illi penitus auferre debemus cum vno tantum aut etiam aliquot diebus, ob iustas quasdam occasionones indispositionemue aliquam id omittimus. fac saltem &

Parum illud temporis quod Deo datur, magnæ resolutione ei dandum.

Opera

XXIII

dam habeas intentionem: neq; enim Deus meus adeò tenuia computat, nec minutias curat. & hoc si feceris, erit cur etiam ab bonam tuam voluntatem tibi gratum se exhibeat, nam est hoc saltem aliquid dare. Alterum verò, bonum quidem est, sed illi solum qui liberalis non est, sed ita tenax & angustus, ut non sit illi animus ad dandum sed satis se facere putet, si vel mutuo det. Saltem, faciat aliquid; nihil quippe est, quod bonus hic Dominus ad bonum computum non accipiat: in omnibus ipse se nostrae accommodat voluntati: in rationibus à nobis reposcendis non est sordidus, nec minutias curat, sed generosus: omnia artricragia & antiqua debita, quantaquamque demum ea sint, penitus nobis remittere graue non ducit, modò hac ratione nos lucretur. Ita e contra singula obsequia notat, ut certus esse possis, quod nequidem minimum oculorum coniectum ad ipsam quo illius recordamur, irremuneratum abire sit passurus.

*Diabolus
timet a-
nimos
generosae.*

Altera ratio est, quod inimicus tantam ad generosas & resolutas animas tentandas potentiam nō habeat: ab illis enim sibi imprimis metuit, experientia quippe iam nouit, magnum sibi ab illis damnum accedere, & quidquid ad illis nocendum producit ac dirigit, hoc totum tam in ipsarum, quam aliarum commodum cedere, itaque se damnum referre. Non propterea tamen nos aut negligentes esse, aut huic rei confidere debemus, nam, cum proditoribus vaferrimis nobis negotium est; qui cautos sibiq; attendentes non tam audacter impetere audent: quia demon valde metuculosus & pauidus est; unde si quem negligentem & incautum videret, maximum illi damnum inferret: Si quem verò vacillantem & nutabundum, nec in virtute solidè fundatum, nec ad perseverandum satis animatum; hunc assidue noctes & dies insectabitur, huiusmodi inquit, & eiusmodi difficultates obiciet, numquam ut se possit expedire. Equidem id per experientiam optime noui; hinc & ipsum describere potui; & addo, neminem certe, scire quantum hac in re momenti situm sit.

*Qui resolu-
tus est ma-
iore anima
pugnat.*

Huc accedit aliud à quo etiam permultum dependet, scilicet resolutum hunc hominem maiore animo & generosius certare: nouit enim, quidquid demum mali sibi eueniat, sibi nefas esse retrocedere. Non secus ac qui in acie & conflictu constitutus est, qui nouit, si hostes sibi praeualent ac superiores sint, nequaquam sibi vitam condonatuos; & si fortè hoc in conflictu non occumbat, se nihilominus postea mori debere. Hic ergo generosius & animosius pugnat, caroque vitam suam (ut vulgò dicitur) vendere satagit, nec ictus & vulnera multum curat: praeculis namque habet, quanti sua referat victoriam de hoste referre, vitamq; inde suam pendere quòd eum superet. Necesse praeterea est, ut magna cum animi certitudine ac securitate incipiamus, fore scilicet ut tandem victoriam consequamur, si minimè nos vinci patiamur: hoc

*Incipiendū
cū securita-
te de victo-
ria.*

S.
Theresia

Opera

IN VII
libris

*Modica se
veritas pu-
sillanimita-
tis mater.*

*Viam Dei
experiendo
nihil perdi-
mus.*

saltem certum & indubitatum est, minimum quod hinc referemus con-
modum & lucrum fore, quodd per multum spiritualium opum inde no-
bis sumus comparaturi. Nolite timere, quodd Dominus præsiti vos emen-
sinat, utpote qui nos ultro inuitat ad ex hocce fonte bibendum. Hocce
go dictum maneat; & vellem sanè, id sæpius dicere & repetere, quodd
quàm maximè pusillanimes reddat eos qui Dei bonitatem nondum po-
nitur per experientiam cognitam habent, etsi per fidem eam cognov-
Sed magnum quid est, reipta & experientia expertum esse, quàm is am-
suauiter & blandè tractet eos, qui per hanc viam incedunt, & quomodo
penè sumptu illius iter hi suum instituunt. vnde non miror, eos quibus
reipsa experti non sunt, aliquam prius commodi aut lucri cuiuspiam
curitatem exigere. Sed ipsa iam tum nostis, pro vno centuplum dante-
iam in hac vita, & Dominum dicere, *Petite, & dabitur vobis*. Porro si Matrem
illius, in varijs Euangelij sui locis hac de re certiores reddenti, minime
credatis, carissima, frustra meum ego cerebrum, ad hoc vobis exponendum
go & me fatigo. Et tamen qui de eo aliquantulum dubitat, dicere possit,
non multum se, si experiatur & periculum faciat, perditurum. Hoc enim
boni iter hoc habet, quodd plura dentur quàm petantur, aut petere possumus.
Hoc reuera ita se habet; equidem id noui, & si quæ velintur
etiam experientia, Deo dante, nouere, illas ego huiusce rei testes pro-
ducere possim.

CAPUT XXIV.

OSTENDIT, QUOMODO ORATIO VOCALIS PERFECTE
fieri possit, & quàm ea sit cum mentali
compatibilis,

*Multas nu-
dum medi-
tationis no-
men perter-
ret.*

Illas ergo animas iam rursus alloquamur, quæ seipsas (ut dixi) recolligen-
t, vel intellectum suum in oratione mentali fixum quietumque decen-
te, vel considerationem aliquam formare nequeunt. Duo illa hoc loco
non nominemus, quodd ad eadem ineptæ sitis. Multos quippe de facili
perire est, quos vel nudum orationis mentalis aut contemplationis na-
men pertertere videtur; & fieri posset, ut etiam aliqua talis opinio
ad domum veniret, cum (ut antè dicere memini) non eadem omnes
incedant. quod ergo vobis in præsens consulere, & etiam docere (verè
loqui possum; nam in quantum matri, utpote ad Præpositæ munus, quod
iam fungor, euectæ, mihi hoc permissum est) volo, hoc est, quomodo
videlicet vocaliter orare & legere debeatis; par enim est
telligatis ea quæ dicitis: & quia fieri potest, ut ei qui de Deo
gitare nequit, graue etiam futurum sit longas quasdam oratio-